

faring og Kendskab til de stedlige Forhold her paa forskellig Vis vil kunne drages til Nytte. Og ogsaa naar Spørgsmaal af almindeligere Natur, det være sig nu af større eller mindre Omfang foreligge til Overvejelse eller Afgørelse, vil det kunne blive af Betydning for dem, der have med disse Spørgsmaals Afgørelse at gøre, efter Omstændighederne ogsaa ved Forberedelse af Lovgivningsarbejder, at kunne indhente Betænkninger og Raad over kirkelige Spørgsmaal fra Menighedsraadene.

Forslagets § 17 tager, som ovenfor sagt, direkte og udelukkende Sigte paa Menighedsraadenes Inddragelse i Virksomheden for Kirkens indre Liv. Overensstemmende med, hvad herom foran er bemærket, har man imidlertid ikke villet gøre det til en *juridisk* Forpligtelse, hverken for Menighedsraadet eller for Præsten, at tilvejebringe en Samvirken paa dette Omraade; saaledes som Bestemmelsen er affattet — „bør“ og ikke „skal“ — staar den mere som en Opfordring til Præst og Menighedsraad til at søge Samarbejde, men uden Forpligtelse for nogen af Parterne hertil, naar Betingelserne for et frugtbart Samarbejde ikke antages at være til Stede. Heller ikke har man anset det for rigtig i Forslaget udtrykkelig at udtale eller give en mere specificeret Opregning af, hvilke enkelte Opgaver der her kunne frembyde sig for Samarbejdet mellem Præst og Menighedsraad. Til den almindelige Bestemmelse, der indeholdtes allerede i Kommissionsforslaget af 1854 — Understøttelse af Præstens Gerning i Almindelighed i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menigheden — har man kun ment at burde føje en Henvisning til Virksomheden for saadanne kristelig humane Formaal, som Menigheden bør have Interesse for, hvorved man har ment tilstrækkelig tydeligt at betegne saadanne Opgaver som Sygepleje, kristelig Godgørelse, Tilsyn med fremmede Plejebørn i Menigheden, Omsorg for løsladte Fanger osv. De sidste Aartiens sociale Lovgivning har jo paa flere Omraader stillet disse Opgaver frem ogsaa for Kommunerne som saadanne, dog at Kommunalbestyrelserne i Lovene selv ere henviste til at søge frivillig Hjælp ude fra til Opgavernes tilfredsstillende Løsning. I saa Henseende skal navnlig henvises til Loven om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 29, hvorefter Fattigbestyrelsen kan udnævne dertil skikkede og villige Mænd

og Kvinder til jævnlig at talse de fattige, navnlig gamle og svagelige, og at føre Tilsyn med, hvorledes de, der understøttes i Hjemmet, anvende den ydede Understøttelse og forsørge og opdrage deres Børn, samt hvorledes deres Forhold i det hele ere, og til Lov om Tilsyn med Plejebørn af 1ste Marts 1895, ifølge hvilken Lovs § 3 dette Tilsyn i hver Kommune skal udøves af en eller flere dertil egnede Mænd eller Kvinder, som Kommuneraadet kan formaa dertil. Her foreligger der Tilfælde, hvor Menighedsraadet ligefrem vil kunne tilbyde Kommunen sin Tjeneste, og hvor en ønskelig Samvirken mellem Kommunen og Kirken efter Omstændighederne vil kunne tilvejebringes. Endelig vil ogsaa en Samvirken mellem Menighedsraadene og de forskellige private Foreninger, der have Omsorgen for Plejebørn, forsømte eller vanartede Børn til Opgave, paa mange Steder med Held kunne etableres.

Det er en Selvfølge, at der til en fuldt tilfredsstillende Løsning af de Opgaver, der kunne komme til at paahvile et Menighedsraad, navnlig i Retning af Menighedsplejen, vil blive Brug for Midler, som Menighedsraadet imidlertid udelukkende vil være henvist til at søge tilvejebragt ad frivillig Vej. Til at komme Menighedsraadene til Hjælp i denne Henseende sigter Bestemmelsen i Forslagets § 18. Meningen med denne Bestemmelse er ikke at ophæve de i Henhold til Lov 8de Marts 1856 bestaaende frie Fattiggasser. Det i Henhold til denne Lov etablerede frie Fattigvæsen kan, som det gentagne Gange er udtalt af Ministeriet, jfr. Ministeriets Skrivelser af 4de Marts 1868 og 1ste Juni 1882, ikke betragtes som et Menighedsanliggende, men som et Sogneanliggende, og som saadant er det formentlig ogsaa saaledes gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, at et Forsøg paa en Forandring heri, gaaende ud paa helt at overføre „de fattiges Kasse“ til Menigheden, sikkert vilde blive mødt med Modstand fra forskellig Side. Noget andet er det, om man, naar man nu vil tænke paa at oprette en organiseret Menighedspleje, da vil tilsikre denne de Gaver, der falde i og ved Kirken og saaledes berøve Sognekasserne den hidtil hafte Indtægt herfra. En saadan Foranstaltning vil ikke med Billighed kunne møde Modstand, og kun herpaa gaar Bestemmelsen i Forslagets § 18 ud. At disse Menighedskasser skulle have den samme Adgang som „de fattiges Kasse“ til at modtage frivillige Gaver,